

דַּרְשֵׁתִי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת נח, תשפ"ה

המעשים שלנו נצחיים

ספר החפץ חיים: היה ראש ישיבה גדול, שזכה לעשות סיום של כל הש"ס בעיון. לא משהו שאנחנו מפירים – לעמק, באמת, סוגיה אחרי סוגיה. כתב, סכם, הוציא ספרים, וברוך השם עושה סיום של כל הש"ס. הוא הזמין את כל גדולי ישראל. זה היה סיום! הוא גם היה תלמיד חכם גדול מאד.

האולם היה מלא מפה לפה. האולם היה מלא, והשמחה הייתה גדולה, באמת שמחה גדולה. הראש ישיבה הזה היה משתפר ממיץ ענבים, בחיים הוא לא שותה יין. אבל לכבוד הסיום של כל הש"ס הרביעי יין – לא בקבוק אחד, שמה פמה בקבוקים.

מהשמחה שהייתה, אל תשא! באמצע הרקודים הן אדם מרב התלהבות עלה על השלחנות, והתחיל לרקד. פתאום באמצע הרקודים הוא פותח את החלצה, ומוריד אותה, מוריד את הציצית, את הגופייה, מוריד את המכנסים, מוריד הכל והוא רוקד ערום ככה. אל תשא, הוא לא פה בכלל, ובסוף נפל ונרדם.

ספר החפץ חיים: הראש ישיבה הזה לא יצא מהבית שלו שלושה חדשים. מהבושה שהיתה לו. אחרי שלושה חדשים פתח את הדלת, הסתכל ימינה ושמאלה, אף אחד לא מדבר עליו, בסדר. אחרי שבוע קבל אמץ, עלה במדרגות. אחרי חצי שנה יצא לחניה מסתכל – אנשים עוברים, בסדר. איך אומרים – עבר. תודה להשם. הגיע להתפלל נראה ששכחו מזה.

יום אחד הוא נוסע לקנות ספר באיזה חנות ספרים. הוא רואה ספר גדול, יפה, "בגנות השכרות", ועל הכריכה התמונה שלו צבעונית כשהוא ערום. ועוד כתוב על הספר "רב מכר". מה אני אגיד לך?

הוא אומר לאשתו: "אין לי מה לעשות פה בארץ, אין מה לעשות, כל הארץ מדברים עלי. בואי נברח". הם עזבו את הארץ, טסו לצרפת. בצרפת אף אחד לא מכיר, נעשה מה שבא לנו. באמת הסתובבו בצרפת, הכל היה בסדר.

יום אחד, צרפתי אחד אומר לשני: "תגיד לי, הן שלי שתין מה אני עושה?". אמר לו החבר, יש ספר שמי שקורא את הספר הזה במקום נגמל. אבל זה ספר כתוב בעברית. ובסוף מה שקרה, שתרגמו את הספר הזה לצרפתית. אבל הכריכה נשארה אותה כריכה. פתאום ראש הישיבה הזה רואה בצרפת את הספר עם התמונה של הן וואי, גם בצרפת!

אמר לאשתו: "גמרנו, אין מה לעשות פה, בואי נסע לשוויץ". שוויץ זה המדינה הכי מסכנה בעולם, שמה תעשה מה שבא לך, אין שם לא דין ולא דין. הם נסעו לשוויץ.

אבל מה אני אגיד לך – הספר הזה, כל מי שקרא אותו התפעל ממנו. הספר הזה הגיע לאו"ם, החליטו לתרגם אותו לכל השפות שבעולם. למה? זה ספר שבאמת מי שקורא אותו נגמל מהשתייה. החליטו לתרגם אותו לכל השפות שבעולם עם התמונה של הן אדם.

אומר החפץ חיים: "תגיד לי, איפה עכשיו הראש ישיבה הזה יברח? איפה יברח עכשיו הראש ישיבה הזה? אין לו איפה לברח, כל מקום שהולך בעולם, מפירים אותו".

אומר החפץ חיים, זהו נח. זה הפרשה שלנו – נח. תשמע, התורה מספרת לנו מה נח עשה. תגיד לי, מתי זה היה? זה היה לפני 5,000 שנה! תרד ממנו, רד ממנו! בן אדם בלי פונה שמה יין, השתפר, אתה יודע – קורה! נכון קורה? אז מה? כל שנה, כל עם ישראל מלפני 3,300 שנה, כל עם ישראל מוציאים ספר תורה וכלם קוראים על נח. למה? למה? רד ממנו!

גם תנ"ך, זה ספר שמתרגם לכל השפות שבעולם. שואל החפץ חיים: "אז למה השם עשה את זה? למה?".

אומר החפץ חיים: כי אלקים רצה ללמד אותנו יסוד – המעשים שלך, הם מעשים נצחיים. אתה חושב שאם אתה עושה איזה מעשה זה חד פעמי? זה נגמר? זה היה וזה חלף? אין דבר כזה! כל מה שאתה עושה זה מעשה נצח, נצח! לדורי דורות. גם בעוד 5,000 שנה זה משפיע, וגם אם אתה עושה אותו בלי כונה. הרי נח לא התפון לזה, זה נעשה בלי כונה, ואפילו הכי זה נכתב לדורי דורות.

שבוע שעבר קראנו ספור על קין ועל הבל. שואל האר"י ז"ל – "אני לא מבין, איך יתכן – הבל הביא מבכורות צאנו לכבד את אלקים, את הדבר המשבח ביותר שבעולם. נו, ומה השכר שהוא קבל? רצחו אותו זו תורה וזו שכרה? איך יכול להיות דבר כזה?". אומר האר"י ז"ל: מה שנישע הבל זה לא נגמר. אל תחשב שרצחו אותו זה נגמר. הבל התגלגל אחר כך בשית – "כי שית לי אלקים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין". אחר כך שית התגלגל בנח, ולאחר מכן התגלגל במשה רבנו.

ורמז לזה אומר האר"י ז"ל אותיות 'שקמ' – נ' נח, ש' שית, מ' משה, ה' הבל – אותיות נשמה. כלם התגלגלו. וכל זה מאיפה יצא? אומר האר"י ז"ל: מזה שהבל הביא בכורות צאנו. חשבת שזה נגמר? אל תדאג – יצא מזה משה רבנו, יצא מזה כל מסיירת התורה. לא, זה לא חד פעמי.

כל מה שאתה עושה – המעשים שלך נצחיים. לכן אומר החפץ חיים: אתה כבר עושה מעשה? תעשה אותו טוב, כי זה לא חד פעמי. אתה מתפלל, נראה לך שזה שחרית של יום ראשון, וזהו, זה נגמר יום ראשון, מחר יבוא משהו חדש, מה שהיה אתמול נמחק.

לא, לא – זה משהו לנצח נצחים.

אז אתה כבר מתפלל? תתפלל כמו שצריך. אתה כבר לומד? תלמד טוב, כי תדע לך – זה לא נגמר לעולם.

ספור של השגחה אין סופית

ספר איזה בחור: למדנו בישיבת לייקוווד. בדרך כלל בחורים מתחננים באזור של הישיבה, וכך הבחורים יכולים לבא לשמח את החתן. אבל היה בחור שעזב את הישיבה והלך להתחתן בקנדה. מספר הבחור: הבחור גם לא היה לו כסף, כי מי שהיה לו כסף אז היה נותן לבחורים כסף כדי שירכשו כרטיס טיסה לבוא לחתונה, אבל לבחור זה לא היה לו כלום.

הוא נפרד מהחברים ועזב את הישיבה, הוא מתחתן. החברותא שלו אמר לחברה: "תשמעו, למדנו אתו ביחד פה כמה שנים. הבחור ציק מתחתן, אין מי שישמח אותו, אי אפשר להשאיר אותו ככה. בואו נארגן משהו".

"מה נארגן? זה הון תועפות! מה נארגן?". אחד אומר: "תשמע, אני יש לי דוד שיש לו אוטו, אני אבקש ממנו את האוטו. אם הוא יתן לי את האוטו בחנם, כלנו נשתתף רק בדלק. ונסע".

משם לקנדה יש כביש, שמונה שעות נסיעה, 10 נתיבים כל צד. שמה מתחילים לנסע מ-200 ההלכה.

הבחור הלך לדוד שלו ובקש: "דוד, כן וכן הספור, מתחתן בחור ביום חמישי בלילה, אפשר לקבל את האוטו? ששי על הבקר תקבל את האוטו בחזרה". אמר לו הדוד: "אין בעיה, קח את האוטו, אני מסים את העבודה כבר באחת".

הוא לקח את האוטו, הבחורים השתתפו בדלק, ויצאו. אתה יודע – בחורי ישיבות, תן להם הנה ביד, השם ירחם עלינו ועל עמו ישראל. היה צריך לכתב מאחורה סטיקר "ארץ ישראל בסכנה".

בקצור, אתה יודע, נוסעים, אחד אומר לשני: "הגענו כבר לחתונה, בוא נשמח מכל הלב. אפילו שאנחנו גמורים מהנסיעה, אבל מה זה שנה שנסעית אם לא תשמח אותו?".

החתן ממש הפתע, והבחורים באמת נתנו את כל הכח. החתנה נגמרה אולי ב-12 בלילה. הבחורים יוצאים בחזרה הביתה. נוסעים שעה שעתים, 10 נתיבים, נוסעים לבד.

אחד אומר לשני: "תשמע, לא נורמלי, מפחיד. אתה נוסע שעתים, 10 נתיבים, אתה לבד בכל הכביש. לא יכול להיות, מה, אין מישהו שנוסע גם אתנו?". אמר אחד: "תדליק את הרדיו, נשמע מה יש".

הוא מדליק את הרדיו – מודיעים שיש "סופת המות" זה סופה שהיא עוברת, היא מגיעה ל-32 מעלות מתחת לאפס. איפה שהיא עוברת זה שלגים, מי שנמצא בחוץ מת. לכן אף אחד לא כבדישים.

אחד אומר לשני: "מה עושים?". "אוי, תרביץ גז, נעקף את הסופה". "תרביץ, תרביץ גז!". עד שהמחוג יסתובב פעמים. באמת הם נסעו כמו שצריך. אמר ההגה: אפשר להחליק זה מסכן. אמר השני: "מה יכול להיות? תחליק, ה-10 נתיבים שלך איפה שאתה רוצה להחליק. סע, סע, רק תרביץ!". והם הרביצו.

בהמשך הדרך, פתאום מתחילים כבר להרגיש את הקר. "סע, מה אתה מתרגש מהקר? סע, סע". נסעו. מתחיל לרדת שלג. "תשמע, אני מפחד". "מה? אין לך מה לפחד. מה יכול להיות? 10 נתיבים, תחליק איפה שבא לך, כמו סקי. סע סע!". אתה יודע – בחורי ישיבות, יש להם אוטו – נוסעים.

הגיעו לאיזה מקום ופתאום האוטו מהקר – פה-פה-פה-פה, נתקע האוטו. נכבה להם המנוע. נו, מה עושים עכשיו?

אחד אומר לשני: "מה נעשה עכשיו?". "לסגר את החלונות, כל אחד עם הגוף שלו יחמם את השני". נשב באוטו שלא נמות פה! אין גם מי שביאו בכלל להציל אותך אפילו. אין, אתה באמצע הדרך, עד שביאו לחלץ אותך אתה כבר גמור".

אחד אומר לשני: "מה עושים?". בקצור, חכו חצי שעה – לא עוזר. קר. אחד אומר לשני: "אנחנו נשארים פה עוד כמה דקות אנחנו קופאים מקור. בוא, בוא יצא החוצה, נעשה ריצה". הם רצים, חוזרים, רצים.

אבל הקר... אתה לא יכול לסבל. פתאום מישוהו צועק שמה: "אורי! בתוך היער. רצים לכיוון האור, מגיעים לכיוון – כל המקום צלבים, כלו צלבים. השם ירחם! אין מה לעשות – פקוח נפש, חייבים להגיע לשם.

בקצור, נכנסו. הגיעו, רצו למקום – מנור. דופקים בדלת. "פתח לנו! קר!". אומר להם השומר "צריך לקבל אשור מבעל הבית". בעל הבית נותן אשור: "אין בעיה, תכניסו בקומה שלישית איפה שהמת נמצא". אמר להם: "אם אתם רוצים להכניס קומה שלישית, יש שמה איזה אחד מת, שבו אתו בחדר שמה".

אמר: "עדיף אחד מת והשאר חיים מאשר כלם מתים". הם נכנסו וספרו: "נכנסנו כל המנור איפה שאתה הולך צלבים, כלו השם ירחם עלינו". בקומה שלישית הם רואים את המת על הרצפה.

אתם יודעים - חמשה בחורי ישיבות עם איזה מת, מה עושים? מחטטים... מה לעשות? התחילו לחטט, מחטטים בקופסאות שלו, במזנוחה. ופתאום מוצאים תפלין... תפלין! לא יכול להיות - יהודי! היה כתוב על התפלין "ש. פישר".

"נקרא תהלים פה!". התחילו לקרא תהלים. "עד הבקר מי יכול להרדם? לא יכלנו להרדם". בבקר ראינו שעברה הסופה. באנו לשומר: "תגיד לי, מה עושים עם הגופה הזאת פה?". אמר: "אנחנו זורקים אותה". אמרו הבחורים: "אנחנו רוצים לקבר אותה". "קחו אותה".

לקחנו מהר את הגופה שמנו אותה באיזה בד, הכנסנו את הגופה בתוך הבגאז'. אנחנו נוסעים - יום ששי היום. נוסעים, אמרנו לנהג: "איפה שאתה רואה כוון יהודי - תכנס. יש איזה משהו של יהודי - תכנס. מת מצוה, יום ששי היום, צריך לקבר אותו". נסענו, אחרי שעה הוא אמר: "פה נראה לי מקום של יהודים". נכנסנו. הדלת הראשונה זה היה הראש המועצה שמה. אמרנו: "שלוש, יש לנו פה מת מצוה, רוצים לקבר אותו".

אמר: "אני ממש מצטער. אמריקה מקציבה לכל בן אדם קבר, וביום שהוא נולד, נולד לו גם קבר. אין קברים למי שבא". "אין דבר כזה מת מצוה". אמרו לו הבחורים: "יום ששי היום, אין לנו מה לעשות, אנחנו קוברים אותו פה! מה נעשה?".

אמר להם הראש מועצה: "בואו למשרד". הגיעו למשרד. הוא בודק, בודק בתוך כל החלקה, הוא אומר: "וואי, מקום אחד יש!". הלכנו, היינו אהו ביחד. בחורי ישיבות, אתה יודע, עם הטוריה ממערד חופרים, קברנו אותו באדמה.

מה נגיד? אפלו מנין לא היה. לא היה קדיש. אחרי שפסטינו שאל הראש מועצה: "מה אני ארשם על המצבה פה?" אמרו הבחורים: "אנחנו לא יודעים מה תרשם על המצבה, כי אנחנו לא יודעים כלום, אבל כתוב על התפלין שלו ש. פישר".

הבן אדם שמע את השם הזה, כלו התחיל לרע. "אתם יודעים מי זה הבן אדם הזה? זה בן אדם עשיר אחד גדול מאד שהוא היה בודד בעולם. הוא היה רנק, והכנסיה לקחה אותו לעצמם. למה? הוא היה עשיר גדול מאד. הוא הגיע פעם אחת להתארח אצלנו בעירה, ובדייק הגיע מת מצוה לקבר אותו, ואמרו שאין מקום לקבר אותו. הוא שמע את זה ואמר: 'אני קונה עשר חלקות'. למי זה? 'לכל המתי מצוה שיבואו, אם יבואו. ובאמת תשעה קברנו. אבל אחד נשאר ריק".

והוא זה הבן אדם שבזרא עולם גלגל שיקברו אותו פה. בזרא עולם גלגל שהחנתה תהיה ביום חמישי, גלגל בזרא עולם שלא יהיה פרטיס טיסה, גלגל בזרא עולם שנסע חמשה בחורי ישיבות, ובאותו יום תעבר 'סופת המות', ושאנחנו נתארח אצל הכנסיה - שאין שום שכל בכל הספור הזה - בגלל שיהודי אחד לפני הרבה שנים עשה טוב, יחזר אליו הטוב.

כל זה למה? כדי ללמד אותך שהמעשה שלך זה מעשה נצחי. זה לא מעשה שנגמר פעם אחת, זה נעשה לדורי דורות.

למה זכו אנשי נינוה שיגיע אליהם יונה הנביא

זה גם חלק מהפרשה שלנו. כתוב בתורה: "מן הארץ ההיא יצא אשור ויבן את נינוה". כותב החזקוני: לא מצאנו בשום מקום שאלקים שולח נביא השם, בשביל מה? בשביל לשמר גויים? גויים שילכו! לא מצאנו בשום מקום!

המקום היחיד שאלקים עשה - לקח את יונה והכניס אותו בדג, אחר כך בלעה אותו הדגה, אחר כך בלע אותו עוד פעם הדג, והקיא אותו זורק אותו - בשביל להציל את נינוה, שהם גויים! למה השם עשה את זה?

כי לפני אלפי שנים, אבא שלהם אשור - רואה שהגלדים שלו הולכים עם נמרוד, אמר: "אני לא שמה". ועזב את הארץ ההיא, בנה את נינוה. וכיון שהיה זמן שהוא עשה קדוש השם בעולם, אלקים שלח את יונה כדי להציל את הצאצאים שלו. איזה צאצאים? אחרי אלפי דורות! כל זה להציל את הצאצאים שלו.

אבל החזקוני מוסיף עוד משהו: "ואף על פי שלבסוף אשור סרח". בסוף אשור חזר לנמרוד. לא משנה! אבל היה רגע של חזק, נכון, בסוף הוא נפל. הרגע הזה לא נאבד! נראה לך שאם אתה עושה איזה מעשה טוב, שגם אם אחר כך אתה יודע... פעם אחת התחזקתי, עשיתי איזה מעשה טוב. אה, תשמע, זה חד פעמי, זה לא רציני. לא! לא! המעשה הזה לעולם לא נאבד, נשאר לך לצבח המעשה הזה.

ולכן מישהו אמר: שבביראה בורא עולם ברא ארבעה יסודות - דומם, צומח, חי ומדבר. בדומם יש שני קצוות ענקיים. יכול להיות דומם גרגיר חול, יכול להיות דומם כל האוקיינוס. אתה יודע את ההבדלים בין גרגיר חול לבין אוקיינוס? ושניהם זה דומם. צומח - גם אותו דבר. יכול להיות, איזה צמח כזה קטן, ויכול להיות עץ 200 מטר גבה. אותו דבר גם כן בחי - יכול להיות איזה פרעוש שאתה בקשי רואה אותו, ואתה יכול לראות איזה פיל, משהו ענק.

אבל במדבר, כלם אותו דבר. חצי מטר הפרש בין כלם. למה השם לא עשה איזה

'מדבר' אחד אתה יודע 10 סנטימטר, ואחד שני קילומטר?

ומבארים "לא, שלא נתבלבל - גם במדבר יש הפרשים! ההבדל ביניהם זה באיכות של המעשים". לך נראה שפאלו המדבר הזה והמדבר הזה זה אותו אחד? לא! זה עולמות בין אחד לשני! עולמות! לא בחיצוניות - באיכות של המעשים. המעשה שזה עושה והמעשה שזה עושה זה עולמות לגמרי נפרדים.

יש אדם שהוא שוה את כל העולם כלו

היה פעם שהרב נתנאל בקר שליט"א הביא פה את הרב דב יפה, וכל הזמן דב יפה היה חוזר על זה. הוא אומר: "תראו, יש פה הרבה אנשים שנמצאים פה, יש אחד שהוא שוה בן אדם אחד, יש אחד שהוא שוה 100 אנשים, יש אחד שהוא שוה אלף אנשים, יש אחד ששוה את כל העולם כלו".

אתם יודעים מי זה? זה גמרא במסכת ברכות בדף ו', אומרת הגמרא: "כל מי שיש בו יראת שמים - שקול כנגד כל העולם כלו". אתה יכול לראות בן אדם אחד, הוא נראה רגיל כמוני, כמוך, אבל אתה יודע מי זה הבן אדם הזה? כמה המשקל שלו? הוא שקול כנגד כל העולם כלו! למה? יש לו יראת שמים.

אז אומר ר' דב יפה: "אם אתה לומד מוסר, אתה יודע לאיזה מדרגה אתה מגיע? אתה יודע לאיזה מדרגה אתה מגיע אם אתה עושה מעשים טובים, מעשים איכותיים? אתה יודע לאיפה אתה יכול להגיע?".

לכן כל אחד וראה באמת להכיר את המעשים שלו, לדעת המעשים שלך גדולים, נצחיים. כל אחד וראה להתחזק בזה מאד מאד מאד.

הרב עובדיה אמר לי תאכל גלידה

אני מסיים בספור על מרן הרב עובדיה זצ"ל. יש המון ספורים, אבל אני רוצה לסיים בספור שנקח אותו לעצמנו. לא רוצה שכל אחד יגיד 'ואו', לך הביתה ואין כלום. לא! מעשה שנקח אותו. זה משהו שקרה לי עם מרן הרב עובדיה, לכן אני מספר אותו.

הרב עובדיה שאל אותי פעם: "תגיד לי, אתה עושה ברכת כהנים?". אמרתי לו: "לא, אני לא עושה". הייתי מתבייש לעשות ברכת כהנים. למה? לפעמים הגרבים קרועות, לא נעים. לפעמים יש גם ריח לא נעים.

הרב עובדיה אמר לי: "אם תעשה ברכת כהנים, אני אתן לך כסף תקנה גלידה".

עכשיו, אני כל דבר שהרב עובדיה היה אומר לי, הייתי שואל אותו: "ואתה? ככה אתה היית עושה?".

ושאלתי: "מה? והרב אוכל גלידות?". הרב עובדיה אמר לי: "תראה, אני - גלידה אסור לי לאכל. אבל אתה יודע, חכם שלום והרב בעדני - שניהם טובעים בגלידות!". ככה הוא אמר לי. "שניהם, הם לא אוכלים גלידות - הם טובעים בגלידות! אני - אסור לי גלידה, אבל אני אוהב פיצה. כשמגיע חכם ציון לוי מפנמה, אני שולח את הנהג שלנו לפיצה אורי, מביא לנו פיצה ואנחנו אוכלים פיצה. אבל אתה? אתה תלמד של חכם שלום, אתה צריך לאכל גלידה, תאכל גלידה!". ככה הוא אמר.

עכשיו, אני ראייתי את זה אחר כך בספרים - זה דבר יסוד גדול בחיים שלנו. כל אחד מאתנו יש לו איזה דברים שלפעמים קשה לו לעשות אותם. אם פעם אחת תעשה אותם, ואחרי שתעשה אותם יהיה לך מתוק בפה - זה ידחף אותך לעשות אותם עוד פעם.

למה? עשית מעשה טוב, נגמר, זהו, שלום קבלתי אמין, עשיתי את המעשה הזה וזהו. תגיד לי, פעם הבאה אתה גם תעשה את זה? "לא, לא נראה לי. זה היה אותו זמן, היה שעת רצון, עשיתי". אבל אם אתה תרגיש - שהמעשה הזה עשה לך טוב על הלב, אתה תעשה אותו עוד פעם.

לכן כל אחד מאתנו יש לו את הנסיונות שלו. גמרת את הנסיון הזה, עברת איזה נסיון, היה לך קשה בדבר מסוים - (זה כתוב בספרים, לא המצאה שלי). תגיד לעצמך: "אחרי שאני אגמר, אני יורד פה למפלת, קונה ארטיק, קונה גלידה, קונה שוקולד, כל אחד מה שהוא אוהב!". תאכל את זה.

בהתחלה זה נראה לך משחק ילדים. "תשמע, זה נראה... אתה עושה צחוק מעצמך!". אחרי שאתה הולך בערב לישן, אתה פתאום מרגיש - המעשה שעשיתי הוא מעשה טוב, הוא מתוק, הוא נחמד. זה יגרום לך לעשות את זה עוד פעם.

מתחילים זמן חרף - זה פתיחת ההיכל של כל עולם התורה. כל הבחורי ישיבות, כל האברכים, שחוזרים עכשו הולכים ללמד. איזה שמחה גדולה זה לבורא עולם! זמן של מלחמה - הולכים ללמד! איזה ספורים ששמענו אותם בזמן אבותינו, שבזמן של מלחמות היו יושבים ולומדים. זכינו גם אנחנו תשפ"ה, בזמן של מלחמות לשבת ללמד. זה נחת לבורא עולם!

הי רצון שזנכה באמת שיהיה לכלם חשק ושמחה בלמוד התורה, שיהיה אהבה בלמוד, שיהיה חברותות טובות, חברים טובים, שמחה בלמוד, שתהיה סיעתא דשמיא, זכרון טוב, שיהיו רבנים טובים בעזרת השם, שיהיה נחת, שתהיה הצלחה גדולה לכלם. סיעתא דשמיא תלוי אותנו, שזנכה למשיח ברחמים מתוך תשובה אמיתית, אמן ואמן.

יעילו נשמת מר חמי שמואל בן ורניני ע"ה ♦ להצלת כל המסייעים בכל מילי דמיטב

ניתן להאזין לשיעורי הרב בקו "קול השלון": 073-3718270 (שלושה 7, או כוכבית לשיעור האחרון) תרומות: נדרים פלוס, מוסדות פרי מגדים, עלון "דרושה קרבנות" • להפצת העלון: 054-8493005.

073.371.8270

בכרכת שבת שלום ובשורות טובות